

NAGY MÁRTA

(kegyelet)

Úgy jött, hogy csak jót akart, át az ágak
sűrűjén: nyár van, áthatolhatatlan zöld,
és neki a torkában dobog a szíve. Mint
valami nyálkás, szájalmas kis csomó.
Pedig majdnem mindent takar a zöld;
és nem tudja, mi a rémesebb, ami
kilátszik vagy a majdnem. Ezek a kövek
nem akarják, hogy emlékezzenek.

Pünkösdi királyság

Felsorakozott a Bolond és a Király;
Kellő távolságból nézték a Királynőt,
Aki amúgy – gondolatban – már nagyon messze járt.
Sehol, semerre egy árva Lovag sem, hárman voltak,
A Bolond, a nő és a Király,
Sárga levelek, meg egy beton sakktábla,
Hajszálrepedésekkel, melyek oda vezetnek,
Ahol nincs halál, se hatalom, csak fekete örület.

A királynő egy nagy halom sárga levél előtt guggol,
Számolja őket: nem szeretett, ez sem.
Ez maradt neki, a beton sakktábla,
Egy kocka sem fehér, másik sem fekete.
Sárga levelekből rak ki mintákat,
Nem néz a Bolondra, nem néz a Királyra.

Hajnal kettő, rémálom: kondul egy harang,
Fejük fölött elhúz valami.
Madár vagy gép, lényegében mindegy,
A Bolond a Királynőt nézi:
Kedve támad felbosszantani a Királyt,
Oldalba böki asszonyát, és vállat von,
Jobb ma egy Királynő, akinek nincs ura.
Zuhannak, testük alatt roppan a beton sakktabla,
És szétszóródik tízezer sárga levél.
A Király a Bolondot nézi:
Kedve támad felakasztani,
De nincs hozzá hatalma.
Őrjöng, vicsorog, megveszett kutya,
Ellensége helyett saját kezébe mar.
Megreped alatta a beton sakktabla,
Megtölti a rést tízezer sárga levél.

A Királynő a Bolondot nézi:
Az nem néz rá vissza, kedvét töltötte,
Eljátszotta az aznapi játszmat,
Vígán fut tovább, keres másik királyt.
A Királynő visszanéz a Királyra:
Elhasadt alattuk a beton sakktabla,
Sehol sincs, sose volt ennyi sárga levél.